

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL.M. v právní věci žalobce **J.P.**, bytem Z. 4007, F., zastoupeného Mgr. Alenou Tichou, advokátkou se sídlem 28. října 14, Jablonec nad Nisou, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 8. 2015, č. j. OD 814/15-3/67.1/15276/Rg,**

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 10. 8. 2015, č. j. OD 814/15-3/67.1/15276/Rg, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 6 800 Kč, k rukám jeho právní zástupkyně Mgr. Aleny Tiché, advokátky se sídlem 28. října 14, Jablonec nad Nisou, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Frýdlant, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 3. 7. 2015, č. j. MUF 3264/2014/OD/Li/P357-12. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona, z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a z přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti

za újmu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů. Těchto přestupků se měl dopustit dne 22. 10. 2014, kdy kolem [redacted] hod. řídil motorové vozidlo tovární značky [redacted], registrační značky [redacted], z obce R. (ulice L.) do obce F. (ulice Z.), kde byl po zastavení u domu č. p. [redacted] kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce na výzvu policisty nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ani zelenou kartu k vozidlu a následně se po dvou dechových zkouškách s pozitivním výsledkem na alkohol, které však mezi sebou vykazovaly rozdíl větší než 10%, odmítl podrobit třetí dechové zkoušce i odbornému lékařskému vyšetření, včetně odběru vzorků biologického materiálu. Za tyto přestupky mu byla v souladu s § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), dle § 11 odst. 1 písm. b) téhož zákona a § 125c odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 25 000 Kč a dle § 11 odst. 1 písm. c) přestupkového zákona a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu zákaz řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců ode dne nabytí právní moci prvoinstančního rozhodnutí. Žalobci byla také uložena povinnost k náhradě nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

Žalobce především namítal, že se správní orgán prvního stupně nevypořádal s jeho tvrzením, že v době provádění kontroly nebyl v postavení řidiče. Z rozhodnutí správního orgánu prvního stupně není dle žalobce zřejmé, z čeho dovodil povinnost žalobce podrobit se kontrole dokladů a vyšetření, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Žalobce trval na tom, že vozidlo měl celý den odstavené před domem a před kontrolou jej neřídil. Policisté podle žalobce využili toho, že jsou jejich výpovědi obvykle považovány za věrohodné a okolnosti případu zkreslili. Žalobce upozorňoval na to, že jeden ze zasahujících policistů měl před třemi lety konflikt s jeho synovcem, který vyústil v rozvod synovcova manželství. Žalobce odkazoval na výpověď svědkyně J.L., která potvrdila, že se žalobce v den kontroly účastnil rodinné oslavy v jejím bytě. Svědkyně však nebyla dotazována na to, zda žalobce její byt opustil, popřípadě v kolik hodin a za jakým účelem, či zda použil své vozidlo. Žalobce uvedl, že se po oslavě vrátil do svého bytu, který se nachází ve stejném domě jako byt svědkyně L.. Když spatřil policejní vozidlo s výstražnými majáky, šel se podívat na dvůr, aby zjistil, co se děje. Poté co jej policisté vyzvali k předložení osobních dokladů, které u sebe v daný moment neměl, zavolał svědkyni L., aby mu doklady přinesla. Svědkyně L. doklady přinesla a žalobce předložil hlídkujícímu policistovi občanský průkaz, chtěl předložit také řidičský průkaz a doklady k vozidlu, hlídkující policista mu však sdělil, že řidičský průkaz nepotřebuje a žalobce si jej může ještě pár dní nechat. Žalobce poukázal na úřední záznam Policie ČR sepsaný zakročujícími policisty, v němž je uvedeno, že řidičský průkaz žalobce nebyl zapotřebí, neboť ke zdokumentování skutku postačoval občanský průkaz. Z toho je dle žalobce zřejmé, že policisté jiné doklady než občanský průkaz nepožadovali. Po kontrole dokladů byl žalobce vyzván k dechové zkoušce, které se po poučení policisty o možnosti použít násilí v případě odporu podrobil. Policisty však upozornil na to, že vozidlo neřídil, požíval během dne alkohol a zkouška bude pravděpodobně pozitivní. Policisté sepsali protokol, který však žalobce již nepodepsal. Poté byl policisty odvezen do nemocnice ve Frýdlantu k odběru krve. Odběr krve odmítl, protože vozidlo neřídil.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný setrval na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí a navrhoval žalobu zamítnout. Konstatoval, že proti tvrzení žalobce o průběhu kontroly stojí výpovědi zakročujících policistů, které správní orgány obou stupňů vyhodnotily

jako věrohodné, a tento závěr ve svých rozhodnutích také řádně zdůvodnily.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí uvedl, že má na základě správního spisu, zejména však svědeckých výpovědí zasahujících policistů, které vyhodnotil jako pravdivé a nezaujaté, za prokázané, že žalobce řídil dne 22. 10. 2014, kolem 1: 58 hod., motorové vozidlo tovární značky ■■■■■, registrační značky ■■■■■, z obce R. (ulice L.) do obce F. (ulice Z.), kde byl po zastavení u domu č. p. ■■■■■ kontrolován hlídkou Policie ČR. Zdůraznil, že v době zásahu byli policisté v postavení úřední osoby a byli vázáni služební přísahou. Správní orgán prvního stupně vysvětlil, že žalobce podstoupil dvě dechové zkoušky analyzátozem alkoholu v dechu, vzhledem k výsledkům dechových zkoušek, které nebyly v souladu s metodikou Českého metrologického institutu, zasahující policisté vyzvali žalobce, aby se podrobil třetí dechové zkoušce a následně i odběru biologického materiálu v nemocnici kvůli zjištění, zda není pod vlivem alkoholu, což žalobce odmítl. Správní orgán prvního stupně měl rovněž za prokázané, že žalobce policistům při kontrole nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla a platnou zelenou kartu. Odvolával se opět na svědecké výpovědi zasahujících policistů, z nichž vyplývá, že žalobce policistům předložil pouze občanský průkaz.

Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že argumenty žalobcem předestřené v odvolání nevyvracejí zjištění správního orgánu prvního stupně. Zdůraznil, že žalobci není kladeno za vinu, že řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu, ale to, že se jako řidič motorového vozidla odmítl podrobit vyšetření podle § 16 zákona č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami způsobenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami, a o změně souvisejících zákonů, jehož cílem bylo ověřit, zda řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Skutečnost, že žalobce motorové vozidlo řídil, byla dle žalovaného bezpochyby prokázána dne 31. 3. 2015 výpověďmi zakročujících policistů. Jejich výpovědi považoval odvolací správní orgán za věrohodné a neshledal v nich žádný rozpor, v průběhu řízení navíc ani sám žalobce nenamítal, že by policisté měli jakýkoliv důvod ho poškodit.

Krajský soud napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející přezkoumal v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních námitek dle § 75 odst. 2 s. ř. s., kterými je soud v duchu dispoziční zásady vázán, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s., a dospěl k závěru, že žaloba je z části důvodná.

Je pravdou, že správní orgány stavěly zejména na svědeckých výpovědích policistů, to však v podobných situacích není nic neobvyklého. Krajský soud zdůrazňuje, že policisty a tedy i jejich výpovědi je obecně třeba považovat za věrohodné, neboť tyto osoby nemají na věci a jejím výsledku zájem. Vykonnávají jen svoji služební povinnost, při níž jsou vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem (srovnej konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, např. rozsudky ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 22. 10. 2008, č. j. 1 As 64/2008 - 42, ze dne 10. 7. 2014, č. j. 4 As 46/2014 - 23; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Tím samozřejmě není vyloučena možnost, že v některých případech tomu tak nebude (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010 - 63); vždy je třeba vážit konkrétní a specifické okolnosti. V nynější věci však krajský soud takové okolnosti neshledal. Námitka možné podjatosti jednoho ze zakročujících policistů, kvůli rodinným vztahům v minulosti, kterou žalobce uplatnil poprvé v podané žalobě, se soudu jeví jako ryze účelová. V průběhu celého správního řízení žalobce nic, co by svědčilo o zaujatém postupu policistů vůči jeho osobě, nezmínil, a nevyplývá to ani z obsahu správního spisu.

I soud má proto ze svědeckých výpovědí obou zasahujících policistů, kteří byli přítomni celé události, a ve svých výpovědích se ohledně rozhodujících skutkových okolností shodují, za prokázané, že žalobce motorové vozidlo řídil.

Podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o provozu na pozemních komunikacích je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty, příslušníka vojenské policie, zaměstnavatele, ošetřujícího lékaře nebo strážníka obecní policie vyšetření podle zvláštního právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem.

Zvláštním předpisem, který vyšetření upravuje, je zákon č. 379/2005 Sb., o opatřeních k ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami. Podle jeho § 16 odst. 2 platí, že orientačnímu vyšetření a odbornému lékařskému vyšetření zjišťujícímu obsah alkoholu je povinna se podrobit osoba, u níž se lze důvodně domnívat, že vykonává činnosti podle odstavce 1 pod vlivem alkoholu, a dále osoba, u které je důvodné podezření, že přivodila jinému újmu na zdraví v souvislosti s požitím alkoholického nápoje. Spočívá-li orientační vyšetření zjišťující obsah alkoholu v dechové zkoušce provedené analyzátozem alkoholu v dechu, splňujícím podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, odborné lékařské vyšetření se neprovede. V případě, že osoba tento způsob orientačního vyšetření odmítne, provede se odborné lékařské vyšetření.

V projednávaném případě nešlo vycházet z výsledků orientačních dechových zkoušek, protože tyto orientační dechové zkoušky vykazovaly mezi sebou rozdíly větší než 10% a nebylo tedy možno určit verifikovanou dechovou zkoušku, tedy takovou, jejíž hodnota by byla ověřena dechovou zkouškou následující. Proto byl žalobce vyzván k podrobení se odbornému lékařskému vyšetření spojeného s odběrem biologického materiálu, což odmítl.

Důsledkem porušení povinnosti podrobit se odbornému lékařskému vyšetření je vznik odpovědnosti za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu, podle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích se přes výzvu podle § 5 odst. 1 písm. f) a g) téhož zákona odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebo jízdě na zvířeti nebyla ovlivněna alkoholem nebo jinou návykovou látkou.

Krajský soud tak dospěl k závěru, že ve správním řízení byla dostatečně prokázána odpovědnost žalobce za přestupek dle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona.

Jiná je však důkazní situace, pokud jde o přestupky podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a přestupek podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb. Dle názoru krajského soudu nebylo důkazy

správním orgánem prvního stupně v řízení opatřenými spáchání uvedených přestupků žalobci prokázáno.

Podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.

Podle § 6 odst. 12 věty první zákona o silničním provozu je řidič motorového vozidla na výzvu policisty nebo vojenského policisty povinen předložit doklady podle odstavců 8 a 9 policistovi ke kontrole.

Podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb. se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že jako řidič vozidla v rozporu s § 17 odst. 1 nepředloží zelenou kartu.

Podle § 17 odst. 1 věty první téhož zákona při provozu vozidla na pozemní komunikaci je jeho řidič povinen mít u sebe zelenou kartu nebo doklad o hraničním pojištění a na požádání jej předložit příslušníku Policie České republiky.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 11. 2014, č. j. 5 As 126/2011 – 68, uvedl: „*V řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku (§ 3 správního řádu).*“ Z tohoto usnesení rozšířeného senátu plyne, že správní orgán je povinen provést dostatek důkazů tak, aby byl skutkový stav dostatečně zjištěn bez důvodných pochybností.

Na správních orgánech tak v daném případě bylo, aby opatřily v řízení důkazy, které by uvedené přestupky jasně a nepochybně prokazovaly. Pokud takovým důkazem měl být výslech zasahujících policistů, musel by správní orgán klást otázky těmto svědkům tak, aby na základě jejich odpovědí mohla být posouzena odpovědnost žalobce také za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a přestupek podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb. Tak tomu však v projednávaném případě nebylo. Výslech obou zasahujících policistů byl zaměřen zejména na prokázání odpovědnosti žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 5 odst. 1 písm. f) téhož zákona. Pprap. V. i prap. H. sice mimo jiné také uvedli, že žalobce při kontrole nepředložil řidičský průkaz, osvědčení o registraci vozidla ani zelenou kartu, správní orgán se však zasahujících policistů neptal na to, zda předložení těchto dokladů požadovali. V úředním záznamu ze dne 12. 12. 2014 podepsaném oběma zasahujícími policisty je navíc uvedeno, že řidičský průkaz žalobce nebyl zapotřebí, neboť pro zadokumentování skutku postačoval občanský průkaz. Ani v oznámení přestupku ze dne 19. 12. 2014 není zmínka o podezření ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb.

Dle krajského soudu tak ohledně odpovědnosti žalobce za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a přestupek podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb. provedené dokazování

nevedlo k dostatečně spolehlivému zjištění skutkového stavu.

Z uvedených důvodů soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil pro vady řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. a věc vrátil žalovanému v souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. k dalšímu řízení, v němž je žalovaný vysloveným právním názorem soudu vázán dle § 78 odst. 5 s. ř. s.

Žalovaný bude v dalším řízení muset doplnit zjištěný skutkový stav tak, aby o případném naplnění všech znaků skutkové podstaty přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s porušením § 6 odst. 12 téhož zákona a přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 168/1999 Sb. nebylo pochyb.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

V souzeném případě byl úspěšný žalobce, má tak právo na náhradu nákladů řízení. Ty byly v jeho případě tvořeny odměnou právní zástupkyně za 2 úkony právní služby ve výši 6 200 [2 úkony právní služby po 3 100 Kč dle § 7 bodu 5, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném od 1. 1. 2013], náhradou hotových výdajů ve výši 600 Kč (2 paušály po 300 Kč za 2 úkony právní služby dle § 13 odst. 1, odst. 3 advokátního tarifu), celkem tedy 6 800 Kč. Soud uložil žalovanému správnímu orgánu, aby vyčíslené náklady řízení žalobci nahradil v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho právní zástupkyně.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná

nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 8. září 2016

Mgr. Karolína Tylová, LL.M.,
samosoudkyně